

О ИНТЕГРАЦИЈИ МУСЛИМАНА ДОСЕЉЕНИХ У ДРЖАВЕ ЕВРОПСКЕ УНИЈЕ¹

Зоран Милошевић
Институт за политичке студије, Београд

У чланку се говори о новој имиграционој и интеграционој политици према муслиманској популацији у водећим државама Европске уније, пошто је стара политика мултикултурализма доживела крах. Главни проблем са муслиманима јесте у томе што се они нису интегрисали у политички, економски и правни поредак држава Европске уније, већ су, стварајући гета, наставили да живе по свом исламском културном, политичком и економском обрасцу, а он је често садржавао и радикализацију верског мишљења кроз политику пропаганде за вођења џихада (рата против неверника), укључујући и примену тероризма. Поред тога, гета су започела ширења, истискујући домаће становништво, да би се затим све чешће чула мишљења да ове чисте муслиманске територије треба да добију политичку аутономију и да живе на основу шеријата. То је код водећих држава Европске уније био знак за узбуну, што је довело до промене имиграционе политике, као и политике интеграције. Спектар примењених мера је различит, а дошло је и до појаве да чак поједини градови забрањују долазак муслиманских досељеника (под изговором да немају новца у буџету да издржавају сиромашне досељенике).

Нова политика интеграције муслимана у систем вредности Европске уније, односно водећих држава ове глобалистичке творевине, заснована је на интервенцији државе у верско образовање младих муслимана, тако што држава формира програме и ангажује лојалне наставнике да младе подуче „европском исламу“, при чему су методе различите: од коришћења класичних школских правила до нових, као што су стрипови. Други метод садржи школовање деце муслимана у римокатоличким основним и средњим школама, где немају исламску веронауку, већ хришћанску. Трећи метод је коришћење медија, посебно ТВ, где се популаризују они бивши муслимани и муслиманке који су прешли на хришћанство.

Кључне речи: *идентитет, муслимани, мултикултурализам, асимилација, политика, Европска унија*

¹ Чланак је настао у оквиру научног пројекта „Демократски и национални капацитети политичких институција Србије у процесу међународних интеграција“ (179009), који финансира Министарство просвете и науке Републике Србије.

Муслимани у Европској унији

Муслимани са Блиског истока дуго се нису усуђивали да емигрирају у Западну Европу. Болно искуство са колонијалном политиком Британије, Француске, Немачке и других држава је било главни разлог одустајања од пута у Европу. Верски свесни муслимани бежали су од колонијалне доминације Европљана и тражили уточиште у муслиманском свету. Међутим, избор таквих муслиманских средина био је ограничен на Саудијску Арабију, земље Залива, Либију и Египат, али су муслимани после Првог светског рата почели лагану сеобу на Запад.² До седамдесетих година XX века број муслимана на западу Европе постао је знатан, али нико није знао тачно колико их има. Инфлација из 1970-их година, која је погодила западни свет, окончала је лаку и несметану имиграциону политику из ранијих времена. Уследило је мноштво закона и регулатива које су знатно ограничиле долазак неквалификоване и полуквалификоване радне снаге са Блиског истока и других исламских држава. Међутим, од тада је већина западноевропских држава повела „политику спајања породица“, па је наредних деценија у Европу дошао велики број жена и деце муслиманских радника. Од 1990. године до данас муслимани у Европску унију долазе, углавном, илегално.³

У свету данас има више од 200 милиона имиграната, што је око 2,8 посто данашњег светског становништва. Од тога око 15 милиона имиграната муслиманске вере живи у Европској унији (3,3 посто). У САД је број муслимана два пута мањи, а тренутно око 500.000 људи сваке године дође у Европску унију нелегално, без докумената, а већину чине муслимани.⁴

Табела 1 – Број муслимана у неким државама ЕУ

Држава	Укупно становника	Муслимана	Процент муслимана у односу на укупно становништво
Аустрија	8.102.600	300.000	3,7
Белгија	10.192.240	370.000	3,6
Велика Британија	55.000.000	1.406.000	2,6
Немачка	82.000.000	3.040.000	3,7
Грчка	10.000.000	370.000	3,7
Данска	5.330.020	150.000	2,8
Шпанија	40.202.160	300.000–400.000	0,7–1
Италија	56.778.031	700.000	1,2
Холандија	15.760.225	695.600	4,4
Португалија	9.853.000	30.000–38.000	0,3–0,4
Француска	56.000.000	4.000.000–5.000.000	7,1–8,9
Шведска	8.876.611	250.000–300.000	2,8

(Извор: M. Dittich, *Muslims in Europe: addressing the challenges of radicalization*, EPC Working Paper, 2006, March. № 23. P. 52)

² Ali A. Allawi, *Kriza islamske civilizacije*, Dobra knjiga, Sarajevo, 2012, str. 204.

³ Види: Јелена Тодоровић, Политика азила у Европској унији, *Политичка ревија*, Београд, бр. 1, 2010, стр. 357–374.

⁴ Ольга Ефимовна Трофимова, Мусульмане и ислам в Западној Европе, *Мировая экономика и международные отношения*, Москва, №10, 2009, стр. 52.

Из података се може извести закључак да већина муслимана у Европској унији живи у Француској, Немачкој и Енглеској, те да ће ове државе бити принуђене да креирају нову политику интеграције муслимана у Унији. То, међутим, не значи да и друге државе Уније не траже решења (Шпанија је, на пример, примила 2005. године 700.000 имиграната, углавном муслимана). Данска је донела чудан закона да грађани који се ожене у иностранству не могу довести жену млађу од 24 године, ако није држављанка Европске уније. То значи да се некадашња политика „спајања породица“ укида.⁵ На пример, на овај начин око 25.000 Туркиња годишње дође у Немачку, а у Енглеској 60 посто Пакистанаца се жени из Пакистана, што је био главни разлог увећања броја ове заједнице. У Унији сматрају да овакви бракови неконтролисано увећавају број имиграната, али и да сведоче о колективном избору муслимана да се не интегришу у нова друштва и да се овако и даље одржава гетоизација. Овај избор муслимана забрањује владе држава које улазе у Европску унију, јер, на пример, социолошка истраживања у Немачкој показује да се 53 посто младих Турака (узраста од 16 до 29 година) рођених у Немачкој ни под каквим условима не би оженило Немецом, односно удало за Немца.⁶ Али, ни већина Немаца и Немеца не желе брачног друга из редова муслимана. Разлог због којег муслимани не прихватају брак са припадницима домаћег становништва је у њиховом етичком схватању полности и сексуалности. Муслимани сматрају да је начин одевања немуслиманки провокативан, тј. да провоцирају „сексуалну агресију“. Девојке, према муслиманском праву и обичајима, у брак морају ући невине. Колико је ово важно муслиманима сведочи појава да родитељи пре свадбе своје ћерке од лекара траже „сертификат невиности“. Појавили су се и хирурзи који обнављају невиност (до маја 2004. то је у Холандији, на пример, плаћало социјално). Европске новине су чак објавиле интервјуе са таквим лекарима који су објаснили да девојкама поново формирају мембрану и постављају капсулу са вештачком крвљу.⁷ Такође, право да муслимани могу да туку жене и чак их убију „ради части“, изазива гнушање међу Европљанима. Не треба истичати да су Европљани убеђени да је њихова концепција односа између полова боља.

У Европској унији државе до скоро нису прикупљале податке о броју своје муслиманске популације, али се то мења, јер, на пример, Немачка покушава да установи број муслимана на својој територији.⁸ Муслимани су се сврставали у различите категорије приликом прикупљања података, као што је национално и географско порекло или расна и етичка припадност, тако да тренутни подаци о броју муслимана у Европској унији представљају заправо процене, а не тачно утврђене податке.⁹ Такође, тамо, као на пример у Немачкој, где су покушали и покушавају да утврде тачан број муслимана, наилазе на различите и сложене препреке, јер ова популација покушава да сакрије податке о свом броју. Слична је ситуација била у Србији на Космету и југу Србије, а то је, да се не заборави, подржано од европских политичара. Сада и они имају исти проблем.

Правна позиција ислама унутар држава Европске уније зависи од статуса и природе односа између државе и религије, а мање-више свуда се примењује принцип

⁵ Виталиј Наумкин, Мусульмане на Западе, <http://www.intertrends.ru/twenty-four/004.htm>

⁶ Исто.

⁷ James Chapman, Women get 'virginity fix' NHS operations in Muslim-driven trend, *Daily Mail*, November 15, 2007.

⁸ Муслимани имају већу стопу рађања деце од домаћег становништва, што је значајан фактор повећања њиховог броја. То такође забрањује демографе и политичаре у Европској унији.

⁹ Ali A. Allawi, *Kriza islamske civilizacije*, str. 205.

секуларизма, који дозвољава да држава сарађује са верским заједницама и институцијама. У неким државама повремено долази до судара делатности муслимана са политичким, безбедносним и правним поретком држава Европске уније и тада државе покушавају да уведу ред тако што не сарађују са верским заједницама муслимана и забрањују рад појединих џамија или имама.¹⁰

Социјално-економско стање муслиманске популације у Европској унији доста је лоше. Муслимани су најнезапосленија групација у Европској унији, често два до три пута већа од неких сличних имигрантских група. У Енглеској незапосленост међу муслиманкама износи до 20 посто, док је државни просек седам посто. Дискриминација је веома раширена када је у питању запошљавање, јер послодавци не желе да упосле муслимане,¹¹ што је емпиријски потврђено у различитим истраживањима. Такође, број затвореника муслимана је несразмерно велик у односу на друге становнике. У Енглеској 11 посто затвореника чине муслимани, Холандији 20, Француској више од 60 посто, иако муслимани чине тек око 10 посто популације ових држава.¹² Наравно, на питање ко је крив добијају се различити одговори.¹³

Подаци до којих се може доћи у вези са интеграцијом муслимана у Унију говоре да политика интеграције муслимана није била успешна. Али, главни проблем са муслиманима је у томе што се они нису интегрисали у политички, економски и правни поредак држава Европске уније, већ су, стварајући гета, наставили да живе по свом исламском културном, политичком и економском обрасцу, а он је често садржавао и радикализацију верског мишљења кроз екстремну политику вођења џихада (рата против неверника), који има и друга институционална и морална значења¹⁴ и политику извођења терористичких аката, односно подршку тероризму. Поред тога, гета су започела ширења, протерујући домаће становништво, а затим су се све чешће чула мишљења да ове чисте муслиманске територије треба да добију политичку аутономију и да живе на основу шеријата. То је код водећих држава Европске уније био знак за узбуну.¹⁵

Повећање броја муслимана у Европској унији довело је до сукоба између конзервативно усмерених муслимана и Европљана прожетих европским либерализмом. Свакодневно се бележе случајеви раста нетрпељивости између Европљана и муслимана. Појавио се радикални ислам који све више следе млади муслимани, спремни и на јавно изражавање незадовољства, а постоје и они који желе да пот-

¹⁰ Исламски тероризам и радикални ислам, те положај жена и равноправност полова су најважнији извор сукоба муслимана и држава Европске уније.

¹¹ Ali A. Allawi, *Kriza islamske civilizacije*, str. 205.

¹² Исто.

¹³ Види: Ђуро Бодрожић, Идеологија и религија, *Политичка ревија*, Београд, бр. 3, 2010, стр. 143–154. Упор, Владан Станковић, Конфесионалност и политика научнотехнолошког развоја, *Политичка ревија*, Београд, бр. 3, 2010, стр. 127–142.

¹⁴ Раде Божовић и Војислав Симић у Речнику ислама управо наводе вишеслојност појма џихад. „Контроверзни верско-социјални, али и политички институт који има онолико значења колико има политичких и других амбиција да се овај институт разуме“. Данас, међутим, појам џихада код радикалних исламиста има шире значење и њиме су обухваћени сви неверници, тј. немуслимани. Види: Rade Božović i Vojislav Simić, *Rečnik islama*, Društvo srpsko-iranskog prijateljstva, Beograd, Društvo iransko-srpskocnogorskog prijateljstva, Teheran, 2010, str. 73.

¹⁵ Види: Зоран Милошевић, „Баук ислама“ хода Европом, *Печат*, Београд, бр. 216, 11. мај 2012, стр. 56–57.

чине Европљане својој вери и вредностима. Пошто муслимани живе у гетима, не интересује их социо-културни простор државе у којој живе и не асимилију се. Већина муслимани не прихватају европске демократске и правне норме и живе по законима шеријата, придржавајући се свог система етичких и социјалних вредности. Тенденција ка концентрацији имиграната на одређеним територијама се увећава, што, с друге стране, за последицу, поред осталог, има лакше очување идентитета. У неким срединама постоји страх да ове муслиманске територије неће у ближој будућности затражити и аутономију, а после и одвајање од матичне државе, јер су већ сада муслиманске територије у Европској унији „државе у држави“.¹⁶

Интеграцију муслимана у друштво држава Европске уније отежавају две околности: прво, оријентација на верско разумевање старог института – Дар ел ислам (простор који живи по законима ислама), а друго, особености законодавства држава Европске уније, које је либерално и неспремно да се сукоби са муслиманима, те стално попушта захтевима ове верске групације. Законодавство либералних држава омогућило је „рат са ферецама“ у Француској, маргинализацију муслимана у Немачкој и њихову гетоизацију у Енглеској, Белгији, САД, као и неким другим државама.

До 2011. године све државе Европске уније водиле су, добровољно или под притиском Брисела, политику мултикултурализма, која је облик етичког мишљења и политичког управљања којим се у први план истиче „мирољубива коегзистенција култура“, трпеливост, као и свестрано корисна размена између различитих културних, религијских и националних заједница.¹⁷ Али, после низа терористичких аката изведених од муслимана и радикалних политичких захтева, политичари најмоћнијих држава Европске уније (Француска, Енглеска, Немачка) најавили су крај мултикултурализма¹⁸ и жешћи однос према имигрантима (отварање курсева за учење језика, културе, поштравање услова уласка у земљу).¹⁹ Шта све ово значи било је нејасно. Али, данас се виде контуре нове државне политике водећих земаља Европске уније: асимиловати постојеће муслимане у Европи (пре свега у националном смислу) и, по могућству, превести их на хришћанство.²⁰

Подсетимо да је, на пример, пре неколико месеци Ангела Меркел изјављивала да политика лојалности према имигрантима муслиманима није дала резултат.²¹ Уместо да се интегришу, муслимани су наставили да живе по својим правилима, створивши у држави чисте исламске енклаве. Немачка влада је јавно манифестовала своје разочарење и сумњу у добросуседство и искреност исламских имиграната (влада у Бону још није начисто с ким има посла: са необразованим, агресивним екстремистима или са организованим наступањем ислама), те донело низ законских мера за поштравање усељавања нових имиграната и почела кампању наглашавања аутохтоних немачких вред-

¹⁶ Ольга Ефимовна Трофимова, Мусуљмане и ислам в Западној Европе, стр. 52.

¹⁷ *Sociološki rečnik*, priredili: Ajoša Mimica / Marija Bogdanović, Zavod za udžbenike, Beograd, 2007, str. 338.

¹⁸ Види: Зоран Милошевић, Неонацизам или сукоб цивилизација, *Печат*, Београд, бр. 210, 30. март 2012, стр. 47–49.

¹⁹ Roberto Santoro, Quando l'Islam non farà più paura, *L'Occidentale*, 27/09/2010 ; Отто Ястров: Ислам и демократија несовместимы, *Eesti Paevaleht*, 04/02/2011; Упор.: Зоран Милошевић, Ширење идеја блискоисточних исламиста у школама Немачке, *Политичка ревија*, Београд, бр. 3, 2010.; Зоран Милошевић, *Европски идентитет: будућност муслимана у Европској унији*, Институт за политичке студије, Београд, 2012.

²⁰ Дарья Сивашенкова, Германия: джихад или мултикултурализам, <http://www.pravda.ru/faith/dialog/31-08-2012/1126806-multiculturalism-0/>

²¹ Исто.

ности и традиције засноване на хришћанству.²² Оваква нова имиграциона политика водећих држава Уније у научним круговима оцењена је као раст страха од муслимана.²³ Међу аутохтоним становништвом Европске уније постоји мишљење да муслиман(и) јесте једнако *насилју* и *одбијање интеграције* у државе које су их примиле.

Али, праћењем неких медијских активности и поступака можемо констатовати да је већ наступила примена нове интеграционе политике муслимана у Европској унији, те да су владе ипак закључиле да је споменуто мишљење (муслиман = насиље+одбијање интеграције) исправно. Наравно, ако би се анализирано и искуство Срба са муслиманима дошло би се до закључка да је страх Европљана од ислама оправдан, јер примењена методологија муслимана у Југославији сада се примењује у Европској унији.

Индикатори нове политике интеграције према имигрантима муслиманима

Припрема јавности за ову нову политику у Немачкој, Енглеској и Француској врши се свакодневно, а посебно је важна и интересантна употреба тајних служби (што сведочи о веродостојности), које су преко различитих телевизија објавиле тајно снимљена врбовања деце за џихад, која су слушала приче о рату против неверника и о томе како ће Алах сваком муслиману који пође тим путем обезбедити рај, а у рају разна задовољства. Младићи су, наравно, како то приказују камере, слушали отворених уста. Зато је, поред низа других мера, немачка влада одлучила да уведе у школе нови предмет – Основи ислама.²⁴ Покрајина Северна Рајна-Весфалија прва је немачка земља која је то урадила. У Немачкој ове школске године има 700 000 ученика муслиманске вере, који су до сада били „лак плен“ проповедника џихада. Децу уче исламу преко цртаних стрипова – чији су главни јунаци херој дечак Билал и девојчица Сара.²⁵ Жеља владе је да се деца која следе ислам поручи да не морају да бирају између тога: бити муслиман или Европејац (Немац), већ да могу бити муслимани и Немци – истовремено. Но, овде је већ настао проблем. Многи се питају могу ли се црнопута деца пореклом са Блиског истока идентификовати са Билалом и Саром који су плавокоси и личе на неког Ханса и Грету, а не неког са Блиског истока? Часови из ислама нису обавезни (за сада) и родитељи одлучују да ли ће деца похађати ову наставу. Новина је да закон дозвољава да дете које напуни 14 година само одлучи да ли ће ићи на ове часове. У том узрасту деци се нуди и други предмет – Основи религија, што значи да ће се учити и о Јеванђељу и римокатолицизму, што наводи на закључак да влада ипак жели да провери децу следбенике ислама, али поступно.

²² Види: Osman Đogić, Islam in nasilje, u zborniku: *Religija in nasilje*, eseji i rasprave, uredila Iztok Simoniti i Peter Kovačić Peršin, Fakulteta za družbene vede in i Revija 2000, Ljubljana, 2008, str. 83.

²³ Анастасија Понамарева, Мусульмане Европы: прогрессирующий фактор страха, *Индекс безопасности*, 2007, Москва, №3, стр. 61–79.

²⁴ Игорь Буккер, Джихад: Европу взрывают изнутри? <http://www.pravda.ru/faith/dialog/30-08-2012/1126604-jihad-0/>

²⁵ Упор.: Зоран Милошевић, Стрипови, ислам и „мисионарска пропаганда“, *Печат*, Београд, бр. 220, 8. јун 2012, стр. 51–53.

На овај корак немачка влада се одлучила, како сведочи *Шпиел* (30. август 2012), због тога што заговорници џихада врбују људе по целој Европи, а посебно у Немачкој. Наведена новина придружила се кампањи, објављујући приче двоје младих људи – (бившег) исламског екстремисте Џамала, који се бавио регрутацијом младих од 15 до 25 година у Хамбургу „за борбу против неверника“ и „трофеја“ исламиста Бора, који је прошао војну обуку у немачкој војсци, радио за исламисте и покајао се.²⁶

„Хрислам“

Када се ради о проналажењу обрасца праве политике према муслиманима, мора се рећи да је у неким европским државама помогао и сам живот, односно интереси запослених у римокатоличким школама да сачувају посао. Наиме, што се више Европа удаљавала од својих хришћанских корена, од традиционалне породице и од рађања деце, то су родитељи мање давали своју децу у римокатоличке школе, а на њихово место долазе деца имиграната муслимана. Тако се створила парадоксална ситуација да о хришћанству уче деца муслимана, а не деца хришћана. Директори школа, али и државне власти затварају очи пред чињеницом да су деца које уче о хришћанству друге вере, да им школе не би затворили, а они остали без посла. Наиме, мањи број родитеља имигранта са радошћу дају своју децу у ове школе, јер мисле да ће тако „пустити корене“ у новој отаџбини. У Бирмингену, на пример, где живи изузетно много муслимана, у локалној римокатоличкој школи има 500 ученика, а мање од 10 одсто су хришћани. И овде се догађа незамислива ситуација: деца дела локалних имама служе и прислужују у цркви, певају за певницом... „Деца учествују у религиозним обредима, васкршњим и божићним јутрењима, а нека прислужују и на миси“, истиче директор школе Џон Хабинс. Свештеник Бернард Кели сматра да школа никада до сада није имала тако присну везу са црквом. „Ученици узимају учешће у литургијском животу и различитим црквеним празницима са дозволом родитеља. То је нова реалност за Цркву“. Нова реалност састоји се у томе да родитељи муслимани, чак „тврди“ муслимани, лично доводе своју децу у хришћанску школу и дозвољавају им да учествују у богослужењима и прослави празника друге религије, иако у самој Енглеској постоје приватне школе где се исповеда ислам најекстремнијег смера.²⁷

Како се створила оваква ситуација? Шта ће бити када деца муслимана, полазници римокатоличких школа једног дана објаве да верују не у Мухамеда, већ Исуса Христа? Али, наставници римокатоличких школа сматрају да се овде ради о рационалности родитеља који деци желе да обезбеде нормалну интеграцију у енглеско друштво. Прво, деца која дођу не знају ни речи енглеског, а у овим школама га науче. И управо овде почиње заплет. Наиме, у Енглеској, која живи у духовном вакууму, нација је ослабљена, духовно парализована, па важна места могу заузети досељеници који ће имати живу веру којом ће у Европи распалити ватру живота.

Овде треба подсетити на то да је, у протеклом веку, енглески писац Честертон, исмеђавајући моду стапања религија, назвао покушај уједињења хришћанства и ислама „хри-

²⁶ Исто.

²⁷ Дарья Сивашенкова, Мусульмане отдают детей католикам?, <http://www.pravda.ru/faith/dialog/29-08-2012/1126342-muslimchildren-0/>

слам“, јер човек који прими хришћанство, а био је муслиман, не одриче се свих вредности и идеја које је усвојио из претходне религије, тако да није ни потпуни хришћанин ни потпуни муслиман – већ хрисламиста. Чини се да су се његова размишљања остварила у данашњој Енглеској, где „хрислам“ живу у свакодневном животу значајног броја људи и деце, а судећи према практичним корацима енглеске владе постаје и званична политика.²⁸

Ка асимилацији муслимана

Телевизијска компанија *The Way TV* објавила је да почиње са емитовањем новог ријалити шоуа са необичним религиозним садржајем, Са екрана ове телевизије бивши муслимани ће говорити о свом преласку на хришћанство и о свом искуству после тог чина, као и о ономе што су доживели. Овај нови ријалити шоу ће се гледати и на Блиском истоку и Северној Африци, САД и Канади.

У уредништву телевизије кажу да је већ неколико деценија Запад подвргнут прозелитизму досељеника из исламског света, те да је на ислам прешло мноштво аутохтоних Европејаца, што, према мишљењу аутора емисије, није било паметно. Истовремено, прелазак из ислама у хришћанство на Блиском истоку је нешто сасвим друго: тамо је то резултат принуде, а не слободног избора. Тамошњи медији извештавају о сваком преласку хришћана на ислам као о „победи ислама“, не проверавајући да ли се ради о слободној вољи или о преласку на ислам под притиском. О обратним случајевима, када муслиман прима хришћанство се не говори, иако има таквих примера, а сам тај чин те људе на Блиском истоку чини мученицима, јер постају мета радикалних исламиста, који често убијају такве људе или чланове њихових породица.

The Way TV је религиозна (хришћанска – не каже се да ли протестантска или римокатоличка) телевизија која програм емитује у Канади, на Блиском истоку и у Северној Африци, а која је решила да исправи ову неправду пуштајући у етар ријалити шоу **Be-coming... Christian from Muslim** (Кад муслиман постане хришћанин). Према замислима аутора, у емисији ће новообраћени поделити са гледаоцима своје духовно искуство: зашто се, како и у каквим условима њихово срце окренуло Христу. Програм ће бити емитован на два језика: енглеском и арапском, како би привукли пажњу блискоисточне и афричке публике. Извршни директор *The Way TV* не крије да емисија има и мисионарски циљ. „Пут од ислама ка хришћанству је важно, захтевано искуство. Молим се Господу да на овај начин привуче у своје стадо милионе људи“.²⁹

Једна од оних који желе је да учествују у емисији је Арапкиња Худа (у преводу са персијског име значи Бог), јер, како каже, многи муслимани мало знају о хришћанству. „Мени је жао што раније нисам упознала Христа, просто не могу да верујем шта сам пропустила“. Худа је прешла на хришћанство 2009. године, после вишегодишње страшне борбе у срцу и души. Сада жели да говори људима о лепоти хришћанства и о томе шта друге религије немају, а шта има хришћанство.

Емисија има не само разговоре са онима који су са ислама прешли на хришћанство, већ и мноштво других садржаја, попут питања и одговора, секвенци из реалног живота,

²⁸ Исто.

²⁹ Дарња Сивашенкова, Реалити-шоу „Из мусульман - в христiane“, <http://www.pravda.ru/faith/dialog/26-08-2012/1126013-muslimintochristian-0/>

делове из серија и филмова. Они који су видели нови ријалити сматрају „да је емисија моћна, 'разорна бомба', која проблему вере пролази на модеран и ефикасан начин“.

Могло би се закључити да европска култура ипак делује на вредности ислама, тако што се исламска форма чува, али се мења суштина, тј. свест муслимана.

Уместо закључка: шта треба знати о последицама проверавања

Ислам је прилично насилно мењао свет око себе, а и даље користи овај метод за ширење (џихад) и разне врсте сејања страха код немуслимана, који нестаје преласком на ислам. Мимо данашњег установљеног обичаја у Европској унији „политичке коректности“ да се не говоре непријатне ствари, ипак треба нагласити да у неким савременим уџбеницима ислама за основне и средње школе пише да је џихад обавеза муслимана, те да је и један од (пет) стубова ислама. Подсетићемо да све исламске државе пре пријема у Уједињене нације морају да се одрекну вођења џихада. То није, наравно, случајно, већ пракса настала на основу познавања природе ислама. Данас Европска унија, односно њене водеће државе: Немачка, Француска, Велика Британија, као и неке друге мање, покушавају да асимилију муслимане и, по могућности, преведу их на хришћанство. Да ли би тиме проблем био решен?

Подсетићемо да је С. Наипал изнео тврдњу да је ислам религија Арапа, те да је натоварена неарапским народима силом. Преобраћени народи ислама изгубили су везу са властитим идентитетом и својом предисламском прошлошћу, те су осуђени на неизвесност обожавања на страном језику и везаност за света места у страним земљама. **Ислам је имао, углавном, разоран ефекат на преобраћене народе**, те од тада у делу науке постоји став да су муслимани заправо прве жртве ислама. Да бисте били преобраћени морате уништити своју прошлост, уништити своју историју, морате је запечатити и рећи: „моја древна култура не постоји, она није важна“. Сада муслимани у Европској унији морају да кажу да њихова култура и историја више нису добре и добродошле. То, другим речима, значи да, **када мноштво људи буде изложено преобраћењу формираће се услови живота који продукују сталну неизвесност и нестабилност друштва и институција**. Код преобраћеника ништа није трајно: ни идеологије, ни савезништва, ни производња, ни културни модели – они стално продукују неизвесност, несталност и радикалне осцилације, што је евидентно и на Балкану, било код оних који су прешли на ислам или римокатоличанство. Другим речима, блокира се развој, модерност и нормалан живот. Код њих нема поретка, нема људских права све док постоје они који их подсећају да постоји њихова древна култура и заједница из које су потекли. Превазилажење неизвесности је за њих практично немогућа мисија са два могућа решења: постати део исте такве преобраћене заједнице или се асимиловати у доносиоце новог идентитета. Повратка својој природној, предисламској заједници је најмање вероватни пут, али и најправилнији.

Можемо, дакле, рећи да водеће државе Европске уније крећу, када је у питању интеграција муслимана, на један тежак пут, са неизвесним резултатом. Биће потребно много мудрости, ресурса и материјалних и људских, да се нова интеграциона политика муслимана оствари и донесе плодове. Међутим, чињеница је и да се не може више живети у страху и да се нешто мора урадити, а можда ова нова интеграциона и социјализаторска политика досељеника из исламског света у Унију, ако се покаже успешном, постане образац и за формирање идентитета и на Балкану?

Литература

1. Allawi, Ali A.: *Kriza islamske civilizacije*, Dobra knjiga, Sarajevo, 2012.
2. Бодрожич, Ђ.: Идеологија и религија, *Политичка ревија*, Београд, бр. 3, 2010.
3. Božović, R., Simić, V.: *Rečnik islama*, Društvo srpsko-iranskog prijateljstva, Београд / Društvo iransko-srpskocnogorskog prijateljstva, Teheran, 2010.
4. Буккер, И.: Джихад: Европу взрывают изнутри? <http://www.pravda.ru/faith/dialog/30-08-2012/1126604-jihad-0/>
5. Đogić, O.: Islam in nasilje, u zborniku: *Religija in nasilje, eseji i razprave*, uredila Iztok Simoniti i Peter Kovačič Peršin, Fakulteta za družbene vede in i Revija 2000, Ljubljana, 2008.
6. Јанулатос, А.: *Ислам*, Хришћански културни центар, Београд, 2005.
7. Ястров, О.: ислам и демократия несовместимы, *Eesti Paevaleht*, 04/02/2011
8. Милошевић, З.: Ширење идеја блискоисточних исламиста у школама Немачке, *Политичка ревија*, Београд, бр. 3, 2010.
9. Милошевић, З.: *Европски идентитет: будућност муслимана у Европској унији*, Институт за политичке студије, Београд, 2012.
10. Милошевић, З.: Неонацизам или сукоб цивилизација, *Печат*, Београд, бр. 210, 30. март 2012.
11. Милошевић, З.: „Баук ислама“ хода Европом, *Печат*, Београд, бр. 216, 11. мај 2012.
12. Милошевић, З.: Стрипови, ислам и „мисионарска пропаганда“, *Печат*, Београд, бр. 220, 8. јун 2012.
13. Наумкин, В.: Мусульмане на Западе, <http://www.intertrends.ru/twenty-four/004.htm>
14. Понамарева, А.: Мусульмане Европы: прогрессирующий фактор страха, *Индекс безопасности*, №3, Москва, 2007.
15. Тодоровић, Ј.: Политика азила у Европској унији, *Политичка ревија*, Београд, бр. 1, 2010.
16. Трофимова, О. Е.: Мусульмане и ислам в Западной Европе, *Мировая экономика и международные отношения*, Москва, №10, 2009.
17. Станковић, В.: Конфесионалност и политика научнотехнолошког развоја, *Политичка ревија*, Београд, бр. 3, 2010.
18. *Sociološki rečnik*, priredili: Aljoša Mimica / Marija Bogdanović, Zavod za udžbenike, Београд, 2007.
19. Santoro, R.: Quando l'Islam non farà più paura , *L'Occidentale*, 27/09/2010
20. Сивашенкова, Д.: Германия: джихад или мультикультурализм, <http://www.pravda.ru/faith/dialog/31-08-2012/1126806-multiculturalism-0/>
21. Сивашенкова, Д.: Мусульмане отдают детей католикам?, http://www.pravda.ru/faith/dialog/29-08-2012/1126342-muslim_children-0/
22. Сивашенкова, Д.: Реалити-шоу „Из мусульман – в христиане“, http://www.pravda.ru/faith/dialog/26-08-2012/1126013-muslim_into_christian-0/
23. Chapman, J.: Women get 'virginity fix' NHS operations in Mislim-driven trend, *Daily Mail*, November 15, 2007.